

"דוקטור תן לי להמשיך להילחם"

עוד היתקלות בגדוד, תמונת המצב לא ברורה. אחד הלוחמים עם חור ירי, מטפטף דם מידו השמאלית ואני מנסה להפשיט אותו. הוא צועק לי "אני צריך להילחם אני צריך להילחם, אני בסדר! תן לי להמשיך להילחם דוקטור!", הוא שואג.

רבע שעה קודם לכן, אני בקבלת שבת עם חיילי החפ"ק שרים "שירו לה' שיר חדש" ואני נזכר במדרש שמספר כיצד לעתיד לבוא יהיה שיר בלשון זכר, ולא שירה בלשון נקבה. שיר שלא בא כתוצאה ממשבר הלידה של היולדת שהביאה תינוק לעולם, שיר שבא ללא תלות בצרה, ללא קשר לזעקת הישועה. 'הלוואי' אני חושב לעצמי, כמה אנו זקוקים לשמחה בלתי תלויה כזו.

ואז בשנייה הכל מתהפך "הקפצה! הקפצה!" צעקות מטורפות. רץ למטה, שומעים מישהו צועק "יורים עלינו יורים עלינו! אר"ן אר"ן". מרכזים את החוליות הקדמיות של התאג"ד בנקודת איסוף פצועים, והסמג"ד צועק, תאג"ד אליי תאג"ד אליי! ירי בחוץ, גדורים שורקים בכל מקום. חלק מכוח הרפואה נשאר בנקודת איסוף במגן, אך חלקנו מבין שצריך לצאת החוצה. אני יוצא עם רונן, אבל רגע לפני אני מביט בדור, החובש שלי "אני צריך אותך איתי". מבטו מפוחד, כמו שלי. כולם מבינים את המשמעות של לרוץ לתוך האש. "החייל יפעל מתוך אחווה ומסירות לחבריו לשירות, ויחלץ תמיד לעזרתם כשהם זקוקים לו או תלויים בו, חרף כל סכנה וקושי עד כדי חירוף הנפש". זה ממסמך רוח צה"ל שנמצא אצלי בפק"ל כיסים מאז הטירונות.

יוצאים בעקבות הסמג"ד, ירי בלתי פוסק של קלאצניקוב. כולנו עם כדור בקנה. אני לוקח רימון ביד. לא ברור אם המחבלים יורים מעבר לסוללה. "קדימה בדילוגים" צועקים. אנחנו בדרך לכוח שהותקל. "גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירע רע כי אתה עימדי". האם המשמעות להיות ללא פחד? האם אפשר שלא לפחד? חשבתי שתשרוד את המלחמה הזו, לוחש בתוכי קול במהלך הדילוג. אני מרגיש שבקול הזה היה משהו משחרר: יש תוכנית גדולה מעבר לתוכניות החיים הקטנות, יש חיים גדולים מעבר לחיים הפרטיים שלנו, יש שליחות גדולה שבגללה אנו רצים כך לתוך האש. יוצר אור ובורא חושך, עושה שלום ובורא רע, אני ה' עושה כל.

רגע לפני דילוג אחרון אני חש צמא נוראי. מעולם לא הייתי צמא כל כך. האדרנלין עושה את תפקידו. המימיה שלי בתיק רופא, אני מבקש מדור לגימה מהשלוקר – הוא מחייה אותי, אני עוד חי, כנראה שיש סיבה.

נכנסים לבית. המולה, צעקות, ירי מכל החלונות. ניגש לחובש הגדודי שלי. עומר, איפה אתה צריך אותי? מחפפש בחושך פצועים, מאזין לקולות שסביבי. רק שיקחו אותי לפצוע, לצאת מחוסר האונים של הקרב, לטפל, לעשות, להציל – גם את עצמי.

מזהה פצוע עם כדור בזרוע. חוסם העורקים הראשון רופף, מיד מסדרים לו אחד חדש מהודק, חובשים את החור עם תחבושת, מדווח לעומר על מצבו, וממשיך.

אני נאבק באחד המפקדים, "שב" אני פוקד. הוא מטפטף דם, כל החולצה ספוגה – הוא רוצה להמשיך להילחם, רוצה לסיים את הקרב, לא מוכן לטיפול. "די אחי, אתה מדמם. תתפשט מיד, אתה לא זז מפה" אני מנסה בקול יותר סמכותי. הוא מתקפל, אני מזהה חור כניסה מרפק. מהדק עליו תחבושת וסורק את שאר הגוף, מצבו יציב אני מעדכן את עומר. "נפתלי תראה מה איתו", עומר ממשיך.

אני רוכן אל לוחם שמוטל על הרצפה, כבר אין רוח חיים. הפנים מוכרות וליבי נעצר. לא יכול להיות. לוחם שזכיתי לשהות איתו במארב בחרמון בתחילת המלחמה. איש מתוק. אדם כן, איש של שיח, עולם של טוב. לא נתפס שהוא כבר איננו.

אני מנסה להתמקח עם המלאך, הופך את הפצוע, מתבונן בפציעה, מנסה שוב לחוש פעימות לב. אבל לא, אין סימני חיים. אני מסמן לרב הגדוד לטפל בו, וכך בעדינות ובאצילות שלא ראיתי מעולם, הרב וסגן מפקד הפלוגה מכסים ומטפלים בחלל, כאילו מדובר באוצר של זהב ויהלומים גם אם הרוח כבר פרחה.

הפצועים פונו, מדלגים בחזרה למגן. משלימים ציוד, חוזרים לכוננות, שותים ואוכלים בשביל הגוף. אבל הנפש סוערת, לא רוצה לחזור לשגרה, לא נותנת מנוחה מהמראות. ככה זה בעזה, ככה זה להגן על המדינה בשנות אלפיים. בדם ואש יהודה נפלה, בדם ואש יהודה תקום. לא נעצור עד שתקום, מתחייבים.